

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פָּרָשַׁת נִשְׂא ט' סִיוֵן ה'תשפ"ה

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטָחוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ בָּה"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי עִם רִשׁ"י

הַתְּאָרִיק: הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן שֶׁל חֹדֶשׁ נִסָּן וְהַיּוֹם הַשְּׁמִינִי לַיְמֵי הַמַּלּוּאִים. מְכִינִים אֶת הַמִּשְׁכָּן לְשִׁמּוּשׁ (זוֹכְרִים מִפָּרָשַׁת שְׁמִינִי?) בְּמִשְׁךָ כָּל הַיָּמִים עַד לַיּוֹם זֶה מִשָּׁה רַבְּנוּ הָעֶמִיד אֶת הַמִּשְׁכָּן וּפָרַק אוֹתוֹ מִדֵּי יוֹם.

הַיּוֹם מִשָּׁה מַעֲמִיד אֶת הַמִּשְׁכָּן בַּפֶּעַם הָאַחֲרוֹנָה. (כַּעַת הוּא יִשְׂאָר בְּנוֹי עַד שְׁבַעִי יִשְׂרָאֵל יִנָּדֹד, הַכֹּהֲנִים יִפְּרְקוּ אוֹתוֹ וְיַעֲמִידוּ אוֹתוֹ מִחֻדָּשׁ בְּשַׁעַת הַחֲנִיּוֹת).

כָּל הַכֹּהֲנִים מִתְּחִלִּים לַעֲבֹד בַּמִּשְׁכָּן וְהוּא מוֹכֵן לְשִׁמּוּשׁ.

נִשְׂאֵי הַשְּׁבָטִים הַקְּרִיבֵי קֶרְבָּנוֹת מִיְּחֻדִּים בַּפֶּעַם הַקּוֹדֶמֶת שָׁבָה בְּקֶשׁ מִשָּׁה רַבְּנוּ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְתֹרֵם זָהָב וְחִמְרִים אֲחֵרִים לְבִנְיַת הַמִּשְׁכָּן, הַנִּשְׂאִים הַמְּתִינוּ. הֵם הִבְחִינוּ שֶׁטַעוּ בְּהַמְתָּנָה כִּי לֹא נִשְׂאָר לָהֶם מֶה לְהִבִּיאַ חוּץ מֵאַבְנֵי הַמַּלּוּאִים, לָכֵן הִחְלִיטוּ לְהִבִּיאַ אֶת הַמְּתָנוֹת שֶׁלָּהֶם הָרִאשׁוֹנִים.

הַנִּשְׂאִים הַתְּאָחָדִי וְהִבִּיאוּ שֵׁשׁ עֶגְלוֹת צֶבַע (עֶגְלוֹת מְכֻסּוֹת) וְשָׁנִים עֶשֶׂר שְׁוֹרִים שִׁישְׁמִשּׁוּ כְּדֵי לְשִׂאת אֶת הַמִּשְׁכָּן מִמָּקוֹם לְמָקוֹם. בְּהַתְּחִלָּה מִשָּׁה לֹא הָיָה בְּטוֹחַ הָאֵם עָלָיו לְקַבֵּל אוֹתָם, אֲבָל ה' אָמַר לוֹ לָתֵת אֶת הָעֶגְלוֹת הָאֵלּוּ לָלוּיִם.

מִשָּׁה נָתַן שְׁתֵּי עֶגְלוֹת לְמִשְׁפַּחַת גִּרְשׁוֹן שֶׁנִּשְׂאוּ אֶת יְרֵיעוֹת הַמִּשְׁכָּן וְאַרְבַּעַת הָעֶגְלוֹת הָאַחֲרוֹת לְמִשְׁפַּחַת מִרְיָ שֶׁנִּשְׂאוּ אֶת קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן שֶׁהֵם כְּבִדִּים הַרְבֵּה יוֹתֵר. הוּא לֹא נָתַן עֶגְלוֹת לְמִשְׁפַּחַת קֹהַת כִּיּוֹן שֶׁהֵם נוֹשְׂאִים אֶת כָּלִי הַמִּשְׁכָּן שְׂאוֹתָם צִרִיף לְשִׂאת בֵּיד, כְּמוֹ הָאָרוֹן וְהַמִּנְוָה.

הַנִּשְׂאִים גַּם רָצוּ לְהַקְרִיב קֶרְבָּנוֹת מִכָּל הַשְּׁבָט שֶׁלָּהֶם. ה' אָמַר לְמִשָּׁה שֶׁהֵם יִקְרִיבוּ אוֹתָם כָּל אֶחָד בְּיוֹם מִשְׁלוֹ, לְפִי סֵדֶר הַחֲנִיָּה שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר.

הָרִאשׁוֹן שֶׁהַקְרִיב אֶת הַקְּרָבָן הָיָה נַחֲשׁוֹן בֶּן עֲמִינָדָב מִשְׁבֵּט יְהוּדָה. הַקְּרָבָן הָיָה מִכֶּסֶּפֶּוּ אֲפִילוֹ שֶׁהָיָה קְרָבָן מִכָּל הַשְּׁבָט שֶׁלוֹ.

זֶה מֶה שֶׁהַקְרִיב:

1. קֶעֶרֶת כֶּסֶף (שֶׁשֶּׁקְלָהּ 130 שֶׁקֶל) וּמִזְרָק כֶּסֶף (שֶׁמִּשְׁקָלוֹ שְׁבַעִים שֶׁקֶל) שְׁנֵיהֶם הָיוּ מִלֵּאִים

בסלת בלילה בשמן (עבור קרבן מנחה) הגימטריה של ערך הקערות הוא שווה לאדם הראשון ונח.

2. בף זהב (שקלה עשרה שקלים) מלאה בקטורת הרומזת לתורה ולמצוות.

3. פר בן בקר מבחר, איל, וכבש (לקרבן עולה). אלו רומזים לאברהם, יצחק ויעקב.

4. שעיר עזים אחד ששימש לקרבן חטאת (למקרה ומישהו נטמא בטעות ונכנס למשכן) הרומז ליוסף.

5. שני בקר, חמשה אילים, חמשה כבשים לקרבן שלמים. אלו רומזים לכהנים, לויים וישראלים, וגם לתורה, נביאים וכתובים.

כל הנשיאים הקריבו את אותו קרבן בגלל שכלם רצו להראות כמה מיחד זה שקבלו את התורה ויכולים להקריב קרבנות לה'.

אבל הם גם כונו כונות שונות כאשר הקריבו את הקרבנות. לכן התורה חוזרת ומונה כל קרבן של נשיא שוב, אפילו שהם כולם זהים.

א' ניסן – יהודה (נחשון בן עמינדב)

ב' ניסן – יששכר (נתנאל בן צוער)

ג' ניסן – זבולון (אליאב בן חלן)

ד' ניסן – ראובן (אליצור בן שדיאור)

ה' ניסן – שמעון (שלמיאל בן צורישדי)

את מתנות הנשיאים האחרים נמשך ללמד בעזרת ה' מחר.

תהלים / יום ט' לחדש פרקים מ"ט-נ"ד

בפסוק האחרון בפרק נ' דוד המלך אומר "זבח תודה יכבדנני" – אדם שמביא קרבן כדי לכפר ולהתנצל על עברה שעבר, חולק כבוד לה'.

הגמרא אומרת שבמלה "זבח" (מקריב קרבן) הכונה היא לשחיטה, אדם 'ששוחט' את יצר הרע שלו חולק כבוד לה'.

כיצד "שוחטים" את היצר הרע? הרבי מסביר שכששוחטים בהמה, לבהמה הזו אין עוד חיות. אותו דבר קורה כששוחטים את היצר הרע. היצר הרע מאבד את החיות שלו וההתלהבות לדברים גשמיים שאוהבים או רוצים, כמו משחקי מחשב או ממתקים ובמקומם מתלהבים מדברים של קדשה כמו תפלה וקיום מצוות.

על ידי התלהבות מדברים שהם למען ה' מפסיקים להתלהב מהדברים שהם של היצר הרע.

תניא / שער היחוד והאמונה פרק ב' (ט' סיון שנה פשוטה)

האדמו"ר הזקן אומר על אנשים שאפילו שהם מאמינים שה' ברא את העולם, הם טועים טעות גדולה. הם לא חושבים שישנה "השגחה פרטית" או שה' עושה נסים. איך הם טועים כך? הם חושבים שה' ברא את העולם כפי שאדם יוצר קערת חמר. הוא יוצר את הקערה ואז יכול ללכת. הקערה פשוט תשאר שם בצורה כמו שיצרו אותה. אבל ה', בורא את העולם מ"אין" – כלום. הוא צריך את ה' כדי שהכל ישאר על מקומו. אפילו שאותם אנשים לא מאמינים בנסים הכתובים בתורה, האדמו"ר הזקן אומר – כדי שנדע- שאפשר לראות זאת מקריעת ים סוף. בקריעת ים סוף עמדו המים כמו חומה, ורק

ה' שָׁמַר שְׁהָרוּחַ תִּנְשֹׁב כְּנִגְדָּם.

אֲפִילוּ שְׁנוֹי קַל בְּטֶבַע הָעוֹלָם וּבִאֲפֹן שְׁבוּ דְבָרִים פּוֹעֲלִים הָעוֹלָם צָרִיךְ שֶׁה' יִמְשִׁיךְ לְשָׁנוֹת אוֹתוֹ. כְּמוֹ שְׁמוּשׁ בְּחֶשְׁמֶל כְּדִי לְגָרֵם לְפֶסֶת מִתְכַּת לְהַאִיר כְּמוֹ אֵשׁ, הַמִּתְכַּת צָרִיכָה לִהְיוֹת מְחַבֶּרֶת לְשִׁקֵּעַ כָּל הַזְּמַן, אַחֲרֵת הָאוֹר יִפְסֹק מִיָּד וְנִשְׁאָר רַק עִם חֲתִיכַת מִתְכַּת.

אִם זֶה כֵּן רַק כְּדִי לְשָׁנוֹת חֶלֶק קָטָן בְּטֶבַע הַבְּרִיאָה שֶׁה' בָּרָא, הַאִין זֶה טִפְשִׁי לַחֲשֹׁב שֶׁכָּל הָעוֹלָם יִכּוֹל לְהִתְקִים בְּלִי שֶׁה' יִתֵּן לוֹ חַיּוֹת כָּל הַזְּמַן?

וּמַהּ הַחַיּוֹת שֶׁה' נוֹתֵן לָעוֹלָם? אוֹתִיּוֹת הָא' ב' שֶׁבֶהֱן נֶאֱמָרוּ עֲשֶׂרֶת הַמַּאֲמָרוֹת בִּהְיוֹן הַשְׁתַּמֵּשׁ ה' כְּדִי לְבָרָא אֶת הָעוֹלָם.

הַיּוֹם יוֹם / ט' סִיּוֹן

שְׁנָה לִפְנֵי שְׁנֵיכֶתֶב ""הַיּוֹם יוֹם", בְּאֶסְרוּ חֹג שְׁבוּעוֹת, נִעְרְכָה פְּגִישָׁה בְּנוֹגַע לְחִלּוּקַת מְשָׁנוֹת לְלַמֵּד בְּעַל פֶּה. הַרְבֵּי הַרִּי"צ אָמַר שִׁיחָה, ""וְהַיּוֹם יוֹם" שֶׁל אֶתְמוֹל וְהַיּוֹם הֵם הַנִּקְדּוֹת הָעִקְרִיּוֹת מִהַשִּׁיחָה הַזֹּאת. לְהַרְגִישׁ בְּאוֹר אֶת הַגְּסוֹת. (גְּרַאבְקֵיט). הָעוֹלָם צָרִיךְ אוֹר טְהוֹר יוֹתֵר. אִיךְ מְטַהֵרִים אֶת הָאוֹר? כְּאִשֶּׁר מְדַבֵּר בְּאוֹר הַרְגִיל שְׁנוֹשְׁמִים אֲפָשָׁר לְשִׁים מְטַהֵר אוֹר כְּדִי לְשַׁפֵּר אֶת הָאוֹר הַמְּזֻהָם וּלְאַפְשֵׁר לְנִשְׁם בּוֹ.

מִיִּלּוֹת הַתּוֹרָה הֵן כְּמוֹ מְטַהֵר אוֹר, לָכֵן בְּמִקְוֹמוֹת בָּהֶם קָשָׁה לַחוֹשׁ אֶת ה', מְשַׁתְּמָשִׁים בָּהֶם וְאֲפָשָׁר לְהַרְגִישׁ אֶת ה' שׁוֹב.

מְשָׁנוֹת שְׁלּוּמִדִּים בְּעַל פֶּה הֵן מְטַהֵר אוֹר מְצוִיֵן לְשִׁאת אֵינֵנו לְכָל מְקוֹם שְׁגָלָה. אֲפָשָׁר לוֹמַר מְשָׁנוֹת בְּכָל מְקוֹם שְׁבוּ נִמְצָאִים לֹא צָרָךְ בְּסִפְרֵי. מְשָׁנוֹת מִרְאוֹת שֶׁהַנֶּשְׁמָה מְחַבֶּרֶת לָהּ בִּיּוֹן שֶׁהַמִּילָה מְשָׁנָה בְּהַפּוֹךְ אוֹתִיּוֹת הִיא הַמִּילָה נִשְׁמָה.

הַרְבֵּי הַרִּי"צ אָמַר שֶׁקָּשָׁה לְמַצּוֹא מַלִּים לְתַאֵר עַד כְּמָה מְשָׁנוֹת אֵלּוּ בְּכָל עֵת יְכוּלוֹת לַעְזוֹר לָנוּ וְאִין מַלִּים לְהַסְבִּיר עַד כְּמָה זֶה מְשַׁמֵּחַ אֶת ה'.

סִפְרֵי הַמִּצְוֹת / מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה ק"ט, ק"פ, קפ"ח

הַיּוֹם לוֹמְדִים עוֹד מִצְוֹת עַל אֲכִילַת בֶּשֶׂר.

1. **מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה ק"ט** - אֲסוּר לֶאֱכֹל שֶׁרֶץ הַמַּיִם.
2. **מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה ק"פ** - אֲסוּר לֶאֱכֹל בְּלִי חַיִּים שֶׁלֹּא נִשְׁחַטוּ כְּדִין
3. **מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה קפ"ח** - אֲסוּר לֶאֱכֹל בְּעַלֵּי חַיִּים שֶׁבֵּית הַדִּין הוֹרָה לְהַרוֹג אוֹתָם.

רַמְבַּ"ם / הַלְכוֹת מֵאֲכִילַת אֲסוּרוֹת פְּרָקִים ח', ט', י'

פְּרָק ח' - לוֹמְדִים הַלְכוֹת רַבּוֹת עַל אֲכִילַת בֶּשֶׂר בֶּשֶׂר. עַל חֶלֶק שֶׁנִּקְרָא גִיד הַנֶּשֶׁה וְאֲסוּר בְּאֲכִילָה, שְׁמַתֵּר לְמַכּוֹר בְּהֵמָה לֹא בֶּשֶׂרָה לְגוֹיִים.

פְּרָק ט' - לוֹמְדִים הַלְכוֹת רַבּוֹת עַל אֲכִילָה אוֹ בֶּשֶׂר שֶׁל בֶּשֶׂר בְּחֶלֶב. הַלְכָה אַחַת הִיא שֶׁאֲסוּר לְהַכִּין לָחֶם חֶלְבִי שֶׁנִּקְרָא כְּמוֹ לָחֶם רָגִיל בְּגִלָּל שֶׁעֲלוּלִים לְהִתְבַּלְבֵּל וּלְאַכּוֹל אוֹתוֹ עִם בֶּשֶׂר בְּטַעוֹת.

פְּרָק י' - הַלְכוֹת בִּשְׁרוֹת מִהַצּוּמָה:

מִתִּי אֲפָשָׁר אוֹ אִי אֲפָשָׁר לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּקִמְחָה אוֹ לֶאֱכֹל פְּרוֹת / יִרְקוֹת בְּגִלָּל מִצְוֹת "חֹדֶשׁ" (שֶׁלֹּא לֶאֱכֹל

מהתבואה החדשה עד שהקריבו את קרבן העמר).
כלאי הכרם- סוגים שונים של פרות שגדלים יחד או קרוב מדי אחד לשני.
טבל- אוכל לפני שמפרישים ממנו תרומה ומעשרות
ערלה- אכילת פרות מעץ לפני שמלאו לו שלוש שנים.

זרכי החסידות / עניני גאולה

במאמר הראשון בלקוטי תורה של פרשת נשא, האדמו"ר הזקן מסביר איך מסעות בני ישראל במדבר הן הכנה לעולם של גאולה.

מהו מדבר?

במדבר אין מים. שום דבר לא יכול לצמוח בו. קדשה היא נתינה וצמיחה. קדשה היא מקור לחיים. מקום שבו שום דבר לא יכול לצמוח חייב להיות הפך הקדושה- קליפה.
בני ישראל נדדו במשך ארבעים שנה במדבר, במקום של הקלפה. אבל אל דאגה, הנה להם את הארון והשכינה שנסעו לפניהם.

האור הנעלה הזה של הקדושה דחה את כל הקלפות שהיו שם.

השנים האלו במדבר, אם כן, היו חשובות מאד. הם היו הכנה לעולם של ביאת המשיח.
מתוך כל הנדודים במדבר, דחו בני ישראל את הקלפה עוד ועוד וכך יתאפשר לאור הגאולה להאיר.